

1992-1995

za Megicu

*Ratova ne bi ni bilo
da se životinje ne dignu
u nama.*

M. Jakim

Kada god prođem ulicom
i psi laju, setim se tebe...

Dok ljudi poput ježeva
kotrljaju svoje bodlje
za tebe, kerušu, nema mesta ni u skloništu.

Sada, mesto tebe
ljudi laju
sirene zavijaju.

Dok *Milosrdni anđeo* drhti na mom dlanu
bežiš od mene u drugu sobu.

Gledam te sklopčanu, kako se i sama
pretvaraš u malu bombu.
Ako te dotaknem – eksplodiraćeš.

Srušen je most u našem domu.
Uzalud ti govorim: „Megi, nije to ništa,
to je samo kolateralna šteta u tvom mozgu”.

Samo vreme nije stalo. Ni sat.
Ali ti si otišla unazad.
Grafit sa zida na tvom grobu:
„Ko ovde ne poludi, nije normalan”
– živele smo u tom dobu.

ŠIFRA „KALIOPA“

za dr Stojana Vučkovića

Zadušnice.
Gori sveća,
ali misao da ljudi žive
onoliko dugo koliko žive u drugima,
nikada neće izgoreti.

Gori sveća dok se čovek seća,
a „seća se ako hoće,
a zaboravlja ako može“.

Još je štošta mudra Kaliopa zapisala
na svojoj voštanoj ploči.

Velikoj duši – velike boli.
Maloj – manje.

Tako to Zemlja i Nebo
mere i dele.

Spasila me isplakana Suza Boga – Ra.
Oduvek sam volela pčele.
Okrećem ploču.
Zadušnice.
Molitva i suze.
Moj doktore Duše,
nek te Gospod vine u više visine.

SUSRETANJE

*Mere svoju tugu na grame
i sahranjuju je.*

Ted Hjuze

Kada budeš na samrti, napiši mesto mene ljubavnu pesmu. Moje pero i papir je nisu oživeli. Rekao si: „Videćemo se...” Kada? – pitala se nada. Ako se sretnemo na Ovom svetu plašim se da, zbog prašine koja nam je bačena u oči, nećemo moći da se vidimo u budućnosti. Ako to bude na Onom, ja ću na samrti da tražim da se moj pepeo prospe u reku koja teče kroz tvoju Zemlju. Budi alas.

RETKA PTICA

Čula sam da je ljubav u braku
retka ptica koja ne sleće na
svačiji prozor.
Ne znam kako se zove
– nismo se upoznale.